**Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość**

►**B**

# DYREKTYWA 2001/81/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**z dnia 23 października 2001 r.**

**w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza**

(Dz.U. L 309 z 27.11.2001, str. 22)

zmieniona przez:

| | | Dziennik Urzędowy | | |
|---|---|---|---|---|
| | | nr | strona | data |
| ►**M1** | Dyrektywa Rady 2006/105/WE z dnia 20 listopada 2006 r. | L 363 | 368 | 20.12.2006 |

zmieniona przez:

| | | | | |
|---|---|---|---|---|
| ►**A1** | Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej | L 236 | 33 | 23.9.2003 |

▼B

# DYREKTYWA 2001/81/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**z dnia 23 października 2001 r.**

**w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([2]),

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ([3]),

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ([4]), w świetle wspólnego projektu zatwierdzonego przez komitet pojednawczy w dniu 2 sierpnia 2001 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Ogólne podejście i strategia „Piątego programu działań w dziedzinie ochrony środowiska" zostały zatwierdzone rezolucją Rady oraz przedstawicieli rządów Państw Członkowskich z dnia 1 lutego 1993 r., zebranych w Radzie w sprawie wspólnotowego programu polityki i działania w odniesieniu do środowiska oraz stałego rozwoju ([5]), ustanawiając jako cel nieprzekraczanie we Wspólnocie ładunków i poziomów krytycznych zakwaszenia. Program wymaga, aby wszyscy ludzie byli skutecznie chronieni przed zagrożeniami, jakie dla ich zdrowia stwarza zanieczyszczenie powietrza, i aby dopuszczalne poziomy zanieczyszczenia uwzględniały ochronę środowiska. Zgodnie z tym programem wielkości zalecane przez Światową Organizację Zdrowia (WHO) powinny być obowiązujące na szczeblu wspólnotowym.

(2) Państwa Członkowskie podpisały w dniu 1 grudnia 1999 r. Protokół z Göteborga do Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych (EKG NZ) o transgranicznym zanieczyszczaniu powietrza na dalekie odległości w celu przeciwdziałania zakwaszeniu, eutrofizacji i powstawaniu ozonu w warstwie przyziemnej.

(3) Decyzja nr 2179/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 1998 r. w sprawie rewizji wspólnotowego programu polityki i działań w odniesieniu do środowiska naturalnego i stałego rozwoju „Ku trwałemu rozwojowi" ([6]) podkreśla, że należy zwrócić szczególną uwagę na opracowanie i realizację strategii, której celem będzie doprowadzenie do nieprzekraczania ładunków krytycznych w odniesieniu

([1]) Dz.U. C 56 E z 29.2.2000, str. 34.
([2]) Dz.U. C 51 z 23.2.2000, str. 11.
([3]) Dz.U. C 317 z 6.11.2000, str. 35.
([4]) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2000 r. (Dz.U. C 377 z 29.12.2000, str. 159), wspólne stanowisko Rady z dnia 7 listopada 2000 r. (Dz.U. C 375 z 28.12.2000, str. 1) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 września 2001 r. oraz decyzja Rady z dnia 27 września 2001 r.
([5]) Dz.U. C 138 z 17.5.1993, str. 1.
([6]) Dz.U. L 275 z 10.10.1998, str. 1.

▼B

do narażenia na zakwaszanie, eutrofizację i fotochemiczne zanieczyszczenie powietrza.

(4) Dyrektywa Rady 92/72/EWG z dnia 21 września 1992 r. w sprawie zanieczyszczenia powietrza ozonem ([1]) zobowiązuje Komisję do przedłożenia Radzie sprawozdania dotyczącego oceny fotochemicznego zanieczyszczenia powietrza we Wspólnocie wraz z propozycjami, jakie Komisja uzna za właściwe, w sprawie kontroli zanieczyszczenia powietrza przez ozon w warstwie przyziemnej oraz, jeżeli będzie to konieczne, w sprawie redukcji emisji prekursorów ozonu.

(5) Znaczne obszary Wspólnoty narażone są na składowanie substancji zakwaszających i eutrofizujących na poziomie szkodliwym dla środowiska. Wielkości zalecane przez WHO, zapewniające ochronę zdrowia ludzkiego i ochronę roślinności przed zanieczyszczeniem fotochemicznym, są znacznie przekroczone we wszystkich Państwach Członkowskich.

(6) Dlatego należy stopniowo eliminować przekraczanie ładunków krytycznych oraz zapewnić przestrzeganie poziomów zalecanych.

(7) Osiągnięcie długookresowych celów wyeliminowania szkodliwych skutków zakwaszenia i zmniejszenie narażenia ludzi i środowiska na ozon w warstwie przyziemnej do wielkości zalecanych przez WHO nie jest obecnie technicznie możliwe. Dlatego konieczne jest określenie przejściowego celu ekologicznego w zakresie przeciwdziałania zakwaszeniu i zanieczyszczeniu ozonem w warstwie przyziemnej, będącego podstawą dla określenia niezbędnych środków prowadzących do redukcji tego zanieczyszczenia.

(8) Przy ustalaniu przejściowych celów ekologicznych i środków prowadzących do ich osiągnięcia należy wziąć pod uwagę możliwości techniczne oraz związane z tym koszty i korzyści. Środki powinny zapewnić, że każde podjęte działanie będzie efektywne pod względem kosztów dla Wspólnoty jako całości oraz wziąć pod uwagę konieczność unikania nadmiernych kosztów, obciążających poszczególne Państwa Członkowskie.

(9) Zanieczyszczenia o charakterze transgranicznym przyczyniają się do zakwaszenia, eutrofizacji gleby i powstawania ozonu w warstwie przyziemnej, a ich redukcja wymaga skoordynowanego wspólnotowego działania.

(10) Redukcja emisji substancji powodujących zakwaszenie i powstawanie ozonu w warstwie przyziemnej przyczyni się również do zmniejszenia eutrofizacji gleby.

(11) Ustanowienie krajowych poziomów emisji ditlenku siarki, tlenków azotu, lotnych związków organicznych i amoniaku w stosunku do każdego Państwa Członkowskiego jest efektywnym pod względem kosztów sposobem osiągnięcia przejściowych celów ekologicznych. Wprowadzenie poziomów emisji zapewni Wspólnocie i Państwom Członkowskim elastyczność w wyborze sposobu ich osiągnięcia.

(12) Państwa Członkowskie powinny być odpowiedzialne za środki wykonawcze prowadzące do przestrzegania krajowych poziomów emisji. Konieczne będzie przeprowadzenie oceny postępów w przestrzeganiu poziomów emisji. Należy opracować i przedłożyć Komisji krajowe programy redukcji emisji, które powinny zawierać informacje na temat podjętych lub przewidywanych środków w celu przestrzegania poziomów emisji.

(13) Zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 Traktatu, oraz uwzględniając w szczególności zasadę ostrożności, cel

([1]) Dz.U. L 297 z 13.10.1992, str. 1.

▼B

niniejszej dyrektywy, tj. ograniczenie emisji substancji zakwaszających i eutrofizujących oraz prekursorów ozonu, nie może być osiągnięty w zadowalającym stopniu przez Państwa Członkowskie z powodu transgranicznego charakteru tego zanieczyszczenia, a zatem łatwiej go osiągnąć przez Wspólnotę; zgodnie z zasadą proporcjonalności niniejsza dyrektywa nie wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia tego celu.

(14) Okresowo należy dokonywać rewizji postępu osiągniętego przez Państwa Członkowskie w zakresie przestrzegania poziomów emisji, a także rewizji, w jakim stopniu wprowadzenie poziomów emisji może przyczynić się do realizacji przejściowych celów ekologicznych w ramach całej Wspólnoty. Przy dokonywaniu tej rewizji należy uwzględnić postęp naukowo-techniczny, rozwój prawodawstwa wspólnotowego oraz redukcję emisji poza Wspólnotą, ze szczególnym uwzględnieniem postępu osiągniętego, między innymi, przez przystąpienie krajów kandydujących. Dokonując takiej rewizji, Komisja powinna przeprowadzić dalszą analizę kosztów i korzyści związanych z ustaleniem poziomów emisji, włącznie z efektywnością pod względem kosztów, kosztami krańcowymi i korzyściami oraz wpływem społeczno-ekonomicznym i wpływem na konkurencyjność. W ocenie należy również uwzględnić ograniczenia zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy.

(15) W tym celu Komisja powinna sporządzić sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego i Rady i, jeśli uzna za konieczne, przedstawić propozycję wprowadzenia odpowiednich zmian do niniejszej dyrektywy, z uwzględnieniem skutków odnośnego prawodawstwa wspólnotowego, między innymi ustalającego wielkości emisji i normy dotyczące produktów w odniesieniu do źródeł emisji, oraz regulacji międzynarodowych, dotyczących emisji ze statków i samolotów.

(16) Transport morski w znacznym stopniu przyczynia się do emisji ditlenku siarki i tlenków azotu a także wielkości stężeń i składowania zanieczyszczeń powietrza we Wspólnocie. Dlatego należy takie emisje zmniejszyć. Artykuł 7 ust. 3 dyrektywy Rady 1999/32/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych oraz zmieniającej dyrektywę 93/12/EWG ([1]) wymaga, aby Komisja rozważyła, które środki mogą być wzięte pod uwagę przy zmniejszaniu przyczyniania się do zakwaszania spalania paliw okrętowych innych niż wymienione w art. 2 ust. 3 tej dyrektywy.

(17) Państwa Członkowskie powinny dążyć do jak najszybszej ratyfikacji załącznika VI do Międzynarodowej konwencji o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki (MARPOL).

(18) Ze względu na transgraniczny charakter zanieczyszczeń zakwaszających i powodujących powstawanie ozonu Komisja powinna nadal badać potrzebę wprowadzenia zharmonizowanych środków wspólnotowych, bez uszczerbku dla przepisów art. 18 dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli ([2]), nieprowadzących do zakłócania konkurencji, oraz uwzględniając równowagę między korzyściami i kosztami działań.

(19) Przepisy niniejszej dyrektywy powinny być stosowane bez uszczerbku dla prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego emisji tych zanieczyszczeń z określonych źródeł i przepisów dyrektywy Rady 96/61/WE w odniesieniu do dopuszczalnych wielkości emisji i stosowania najlepszych dostępnych technik.

([1]) Dz.U. L 121 z 11.5.1999, str. 13.
([2]) Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26.

▼B

(20) Inwentaryzacje emisji są niezbędne do monitorowania postępów w przestrzeganiu poziomów emisji i muszą być sporządzane zgodnie z metodologią uzgodnioną na szczeblu międzynarodowym oraz regularnie przedstawiane Komisji i Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska (EOG).

(21) Państwa Członkowskie powinny ustanowić zasady stosowania kar za naruszanie przepisów niniejszej dyrektywy oraz zapewnić ich wykonanie. Kary te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

(22) Środki konieczne do wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy powinny być przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([1]).

(23) Komisja i Państwa Członkowskie powinny współpracować na forum międzynarodowym zmierzając do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

*Artykuł 1*

**Cel**

Celem niniejszej dyrektywy jest ograniczenie emisji substancji zakwaszających i eutrofizujących oraz prekursorów ozonu w celu poprawy ochrony środowiska i ludzkiego zdrowia we Wspólnocie przed zagrożeniami wynikającymi ze szkodliwych skutków zakwaszenia, eutrofizacji gleby i powstawania ozonu w warstwie przyziemnej oraz dążenie do osiągnięcia celów długookresowych w zakresie nieprzekraczania poziomów i ładunków krytycznych oraz zapewnienia skutecznej ochrony wszystkich ludzi przed znanymi zagrożeniami dla zdrowia wskutek zanieczyszczenia powietrza poprzez ustanowienie krajowych poziomów emisji, przyjmując lata 2010 i 2020 jako daty odniesienia, oraz poprzez dokonywanie kolejnych rewizji określonych w art. 4 i art. 10.

*Artykuł 2*

**Zakres**

Niniejsza dyrektywa obejmuje emisję zanieczyszczeń powstających w wyniku działalności ludzkiej ze wszystkich źródeł, określonych w art. 4, na terytorium Państw Członkowskich i ich wyłącznych stref ekonomicznych.

Niniejsza dyrektywa nie obejmuje:

a) emisji pochodzących z międzynarodowej żeglugi morskiej;

b) emisji z samolotów poza cyklem lądowania i startu;

c) w przypadku Hiszpanii – emisji na Wyspach Kanaryjskich;

d) w przypadku Francji – emisji w jej departamentach zamorskich;

e) w przypadku Portugalii – emisji na Maderze i Azorach.

*Artykuł 3*

**Definicje**

Do celów niniejszej dyrektywy:

([1]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

▼B

a) „AOT40” oznacza sumę różnic między godzinowymi stężeniami ozonu w warstwie przyziemnej większymi niż 80 μg/$m^3$ (= 40 ppb) a wartością 80μg/$m^3$ w ciągu dnia, zebranymi w okresie od maja do lipca każdego roku;

b) „AOT60” oznacza sumę różnic między godzinowymi stężeniami ozonu w warstwie przyziemnej większymi niż 120 μg/$m^3$ (= 60 ppb) a wartością 120μg/$m^3$, zebranymi w ciągu całego roku;

c) „ładunek krytyczny” oznacza ilościowy szacunek wielkości oddziaływania jednego lub więcej rodzajów zanieczyszczeń, poniżej którego, zgodnie z obecnym stanem wiedzy, nie występuje znaczące szkodliwe oddziaływanie na wrażliwe elementy środowiska;

d) „poziom krytyczny” oznacza stężenie zanieczyszczeń w atmosferze, powyżej którego, zgodnie z obecnym stanem wiedzy, może występować bezpośrednie negatywne oddziaływanie na receptory takie jak ludzie, rośliny, ekosystemy lub materiały;

e) „emisja” oznacza uwolnienie do atmosfery substancji ze źródła punktowego lub rozproszonego;

f) „komórka siatki” oznacza kwadrat 150 km × 150 km, stanowiący rozdzielczość stosowaną przy nanoszeniu na mapę ładunków krytycznych w skali europejskiej, jak również przy monitorowaniu emisji i składowania zanieczyszczeń powietrza w ramach Wspólnego programu monitoringu i oceny transgranicznego przenoszenia zanieczyszczeń na dalekie odległości w Europie (EMEP);

g) „cykl lądowania i startu” oznacza cykl obejmujący następujący okres w każdym trybie operacyjnym: podchodzenie do lądowania – 4,0 minuty; kołowanie/postojowy bieg jałowy – 26,0 minut; start – 0,7 minuty; wznoszenie się – 2,2 minuty;

h) „krajowy poziom emisji” oznacza maksymalną ilość substancji wyrażoną w kilotonach, którą Państwo Członkowskie może wyemitować w roku kalendarzowym;

i) „tlenki azotu” i „$NO_x$” oznaczają tlenek azotu i ditlenek azotu, wyrażony jako ditlenek azotu;

j) „ozon w warstwie przyziemnej” oznacza ozon w najniższej części troposfery;

k) „lotne związki organiczne” oraz „LZO” oznaczają wszystkie związki organiczne powstałe w wyniku działalności człowieka, poza metanem, wykazujące zdolność wytwarzania fotochemicznych utleniaczy w reakcji z tlenkami azotu w obecności światła słonecznego.

*Artykuł 4*

**Krajowe poziomy emisji**

1. Najpóźniej do 2010 r. Państwa Członkowskie ograniczą roczne krajowe emisje ditlenku siarki ($SO_2$), tlenków azotu ($NO_x$), lotnych związków organicznych (LZO) i amoniaku ($NH_3$) do ilości nie większych niż poziomy emisji określone w załączniku I, uwzględniając wszelkie zmiany dokonane przez środki wspólnotowe przyjęte po złożeniu sprawozdań określonych w art. 9.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, że poziomy emisji ustanowione w załączniku I nie będą przekraczane po 2010 r.

▼B

*Artykuł 5*

**Przejściowe cele ekologiczne**

Wprowadzenie krajowych poziomów emisji określonych w załączniku I ma na celu w szerokim zakresie osiągnięcie do 2010 r. następujących przejściowych celów ekologicznych we Wspólnocie jako całości:

a) *Zakwaszenie*

Obszar, na którym ładunki krytyczne są przekraczane, należy zmniejszyć o co najmniej 50 % (w każdej komórce sieci) w porównaniu z sytuacją w 1990 r.

b) *Zagrożenie dla zdrowia ze względu na powstawanie ozonu w warstwie przyziemnej*

Ładunek ozonu w warstwie przyziemnej, przekraczający poziom krytyczny dla zdrowia ludzkiego (AOT60 = 0), należy zmniejszyć o dwie trzecie we wszystkich komórkach sieci w porównaniu z sytuacją w 1990 r. Ponadto ładunek ozonu w warstwie przyziemnej w żadnej z komórek sieci nie przekroczy maksymalnej wartości wynoszącej 2,9 ppm.h.

c) *Zagrożenie dla roślinności ze względu na powstawanie ozonu w warstwie przyziemnej*

Ładunek ozonu w warstwie przyziemnej, przekraczający poziom krytyczny dla roślin uprawnych i roślinności półdzikiej (AOT40 = 3 ppm.h), należy zmniejszyć o jedną trzecią we wszystkich komórkach sieci, w porównaniu z sytuacją w 1990 r. Ponadto ładunek ozonu w warstwie przyziemnej w żadnej z komórek sieci nie powinien przekroczyć maksymalnej wartości wynoszącej 10 ppm.h, wyrażonej jako przekroczenie poziomu krytycznego wynoszącego 3 ppm.h.

*Artykuł 6*

**Programy krajowe**

1. Państwa Członkowskie, najpóźniej do dnia 1 października 2002 r., opracują programy stopniowej redukcji krajowych emisji zanieczyszczeń, określonych w art. 4, w celu co najmniej przestrzegania, najpóźniej do 2010 r., krajowych poziomów emisji, ustanowionych w załączniku I.

2. Krajowe programy zawierają informacje dotyczące przyjętej i przewidywanej polityki i środków oraz ilościowe szacunki dotyczące wpływu polityki i środków na wielkość emisji zanieczyszczeń w 2010 r. Należy wskazać przewidywane istotne zmiany w geograficznym rozkładzie emisji krajowej.

3. Państwa Członkowskie, w razie potrzeby, zaktualizują i dokonają rewizji krajowych programów do dnia 1 października 2006 r.

4. Państwa Członkowskie podają do publicznej wiadomości i odpowiednim organizacjom, takim jak organizacje ochrony środowiska, programy opracowane zgodnie z ust. 1, 2 i 3. Informacje podawane do publicznej wiadomości i organizacjom zgodnie z niniejszym ustępem są jasne, zrozumiałe i łatwo dostępne.

*Artykuł 7*

**Inwentaryzacje emisji i prognozy emisji**

1. Państwa Członkowskie sporządzą i co roku zaktualizują inwentaryzacje krajowych emisji zanieczyszczeń oraz prognozy emisji tych zanieczyszczeń na 2010 r., określonych w art. 4.

▼B

2. Państwa Członkowskie sporządzą krajowe inwentaryzacje i prognozy emisji stosując metodologię określoną w załączniku III.

3. Komisja, wspomagana przez Europejską Agencję Ochrony Środowiska, przy współpracy z Państwami Członkowskimi i na podstawie informacji przez nie dostarczonych, sporządza inwentaryzacje i prognozy emisji zanieczyszczeń określonych w art. 4. Inwentaryzacje i prognozy należy udostępnić opinii publicznej.

4. Jakakolwiek aktualizacja metodologii, stosowanej zgodnie z załącznikiem III, dokonywana jest zgodnie z procedurą określoną w art. 13 ust. 2.

*Artykuł 8*

**Sprawozdania Państw Członkowskich**

1. Państwa Członkowskie corocznie, najpóźniej do dnia 31 grudnia, przekazują Komisji i Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska inwentaryzacje krajowych emisji oraz prognozy emisji na 2010 r., sporządzone zgodnie z art. 7. Państwa Członkowskie przekazują swoje ostateczne inwentaryzacje emisji za przedostatni rok i wstępne inwentaryzacje emisji za poprzedni rok. Prognozy emisji zawierają informacje umożliwiające analizowanie głównych założeń społeczno-ekonomicznych, stosowanych przy sporządzaniu.

2. Państwa Członkowskie, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2002 r., powiadomią Komisję o programach opracowanych zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2.

Państwa Członkowskie, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2006 r., powiadomią Komisję o zaktualizowanych programach, opracowanych zgodnie z art. 6 ust. 3.

3. Komisja przekaże otrzymane krajowe programy pozostałym Państwom Członkowskim w ciągu miesiąca od daty ich otrzymania.

4. Komisja, zgodnie z procedurą określoną w art. 13 ust. 2, ustanowi przepisy zapewniające spójność i przejrzystość przekazywanych programów krajowych.

*Artykuł 9*

**Sprawozdania Komisji**

1. W 2004 r. i 2008 r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania w sprawie postępów dotyczących wprowadzania w życie krajowych poziomów emisji, ustanowionych w załączniku I, oraz zakresu, w jakim przejściowe cele dotyczące ochrony środowiska, określone w art. 5, mogą zostać osiągnięte do 2010 r., oraz zakresu, w jakim cele długookresowe, określone w art. 1, mogą zostać osiągnięte do 2020 r. Sprawozdania te zawierają ocenę ekonomiczną, włącznie z oceną efektywności pod względem kosztów, korzyści, kosztów i korzyści krańcowych oraz oceną społeczno-ekonomicznego wpływu wprowadzenia w życie krajowych poziomów emisji na poszczególne Państwa Członkowskie i sektory. Sprawozdania te również zawierają przegląd ograniczeń zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, określonego w art. 2, oraz ocenę zakresu, w jakim dalsze ograniczenia wielkości emisji w celu realizacji przejściowych celów ekologicznych, określonych w art. 5, mogą być konieczne. Uwzględniają również sprawozdania sporządzone przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 oraz, między innymi:

a) nowe prawodawstwo wspólnotowe, jakie należałoby przyjąć ustanawiając wielkości emisji i norm dotyczące produktów w odniesieniu do istotnych źródeł emisji;

▼B

b) rozwój najlepszych dostępnych technik w ramach wymiany informacji zgodnie z art. 16 dyrektywy 96/61/WE;

c) cele dotyczące redukcji emisji ditlenku siarki i tlenków azotu z istniejących dużych obiektów energetycznego spalania na 2008 r., przedstawione przez Państwa Członkowskie na mocy dyrektywy 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania ([1]);

d) redukcję emisji i zobowiązania do redukcji emisji złożone przez państwa trzecie, ze szczególnym uwzględnieniem środków podejmowanych w krajach kandydujących, jak również możliwości dalszej redukcji emisji w regionach leżących w sąsiedztwie Wspólnoty;

e) nowe prawodawstwo wspólnotowe i regulacje międzynarodowe dotyczące emisji ze statków i samolotów;

f) rozwój transportu oraz dalsze działania mające na celu kontrolowanie emisji z transportu;

g) rozwój zachodzący w rolnictwie, nowe prognozy dotyczące zwierząt gospodarskich i doskonalenie metod redukcji emisji w sektorze rolnictwa;

h) znaczące zmiany na rynku dostaw energii w danym Państwie Członkowskim oraz nowe prognozy odzwierciedlające działania podejmowane przez Państwa Członkowskie w celu wykonania międzynarodowych zobowiązań w zakresie przeciwdziałania zmianom klimatycznym;

i) ocenę obecnych i przewidywanych przekroczeń ładunków krytycznych i wielkości zalecanych przez WHO w odniesieniu do ozonu w warstwie przyziemnej;

j) możliwość określenia proponowanego przejściowego celu w zakresie zmniejszenia eutrofizacji gleby;

k) nowe dane naukowo-techniczne, włącznie z oceną niepewności w odniesieniu do:

   i) krajowych inwentaryzacji emisji;

   ii) wejściowych danych odniesienia;

   iii) wiedzy na temat transgranicznego przenoszenia i składowania zanieczyszczeń;

   iv) ładunków i poziomów krytycznych;

   v) zastosowanego wzoru;

   oraz oceną z wynikającej niepewności w krajowych poziomach emisji wymaganych do osiągnięcia przejściowych celów ekologicznych wymienionych w art. 5;

l) ewentualną potrzebę unikania nadmiernych kosztów, obciążających poszczególne Państwa Członkowskie;

m) porównanie obliczeń modelowych z obserwacjami dotyczącymi zakwaszenia, eutrofizacji i powstawania ozonu w warstwie przyziemnej w celu ulepszenia wzorów;

n) możliwe zastosowanie, w miarę potrzeby, odpowiednich instrumentów ekonomicznych.

2. W 2012 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z przestrzegania poziomów emisji określonych w załączniku I oraz z postępów w zakresie osiągania prze-

([1]) Dz.U. L 309 z 27.11.2001, str. 1.

▼B

jściowych celów ekologicznych określonych w art. 5 i celów długookresowych określonych w art. 1. W swoim sprawozdaniu Komisja uwzględni sprawozdania złożone przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 oraz kwestie wymienione w ust. 1 lit. a)–n).

*Artykuł 10*

**Rewizja**

1. W sprawozdaniach, określonych w art. 9, uwzględnia się czynniki wymienione w art. 9 ust. 1. W trakcie sporządzania sprawozdań Komisja dokona rewizji niniejszej dyrektywy pod kątem tych czynników, postępu w osiąganiu ustalonych poziomów emisji do 2010 r., postępu naukowo-technicznego oraz sytuacji dotyczącej postępu w zakresie osiągania przejściowych celów określonych w niniejszej dyrektywie oraz celów długookresowych w zakresie nieprzekraczania ładunków i poziomów krytycznych, jak również poziomów i wytycznych WHO w sprawie jakości powietrza ze względu na ozon.

2. W trakcie rewizji, która ma być zakończona w 2004 r., należy przeprowadzić ocenę indykatywnych poziomów emisji dla Wspólnoty jako całości, określonych w załączniku II. Ocena tych indykatywnych poziomów będzie przedmiotem analizy w kontekście dalszych działań efektywnych pod względem kosztów, jakie można podjąć w celu redukcji emisji wszystkich istotnych rodzajów zanieczyszczeń, mając na uwadze osiągnięcie przez Wspólnotę jako całość do 2010 r. przejściowych celów ekologicznych, określonych w art. 5.

3. Każda rewizja zawiera analizę szacunkowych kosztów i korzyści związanych z wprowadzeniem krajowych poziomów emisji, obliczonych przy użyciu najnowocześniejszych wzorów oraz z wykorzystaniem najlepszych dostępnych danych, aby zapewnić jak największą pewność, z uwzględnieniem postępu w rozszerzaniu Unii Europejskiej, jak również zalet alternatywnych metodologii, w świetle czynników wymienionych w art. 9.

4. Bez uszczerbku dla przepisów art. 18 dyrektywy 96/61/WE, mając na celu uniknięcie zakłócenia konkurencji oraz zachowując równowagę między korzyściami i kosztami działań, Komisja prowadzi dalej badanie potrzeby rozwijania zharmonizowanych środków wspólnotowych w odniesieniu do najbardziej istotnych sektorów gospodarki i produktów mających największy udział w zakwaszaniu, eutrofizacji i powstawaniu ozonu w warstwie przyziemnej.

5. Do sprawozdań określonych w art. 9 należy dołączyć, w stosownych okolicznościach, propozycje dotyczące:

a) zmiany krajowych poziomów emisji, określonych w załączniku I, mającej na celu osiągnięcie przejściowych celów ekologicznych wymienionych w art. 5 i/lub zmiany tych przejściowych celów ekologicznych;

b) dalszej redukcji emisji w celu osiągnięcia, najlepiej do 2020 r., długookresowych celów niniejszej dyrektywy;

c) środków zapewniających przestrzeganie poziomów emisji.

*Artykuł 11*

**Współpraca z państwami trzecimi**

Komisja i Państwa Członkowskie, w celu wspierania osiągnięcia celu określonego w art. 1, w stosownych okolicznościach, nawiązują, bez uszczerbku dla przepisów art. 300 Traktatu, dwustronną i wielostronną współpracę z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, takimi jak Europejska Komisja Gospodarcza Narodów Zjednoczonych (EKG NZ), Międzyna-

▼B

rodowa Organizacja Morska (IMO) i Międzynarodowa Organizacja Lotnictwa Cywilnego (ICAO), w tym także poprzez wymianę informacji na temat badań naukowo-technicznych i rozwoju oraz w celu doskonalenia podstaw ułatwiających redukcję emisji

*Artykuł 12*

**Sprawozdania dotyczące emisji ze statków i samolotów**

1. Do końca 2002 r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące zakresu, w jakim emisje pochodzące z międzynarodowej żeglugi morskiej przyczyniają się do zakwaszenia, eutrofizacji i powstawania ozonu w warstwie przyziemnej we Wspólnocie.

2. Do końca 2004 r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące zakresu, w jakim emisja zanieczyszczeń z samolotów, poza cyklem lądowania i startu, przyczynia się do zakwaszenia, eutrofizacji i powstawania ozonu w warstwie przyziemnej we Wspólnocie.

3. Każde sprawozdanie powinno określać program działań, jakie można podjąć na szczeblu międzynarodowym i wspólnotowym, jeśli właściwe, w celu redukcji emisji z tego sektora, co stanowiłoby podstawę dla bliższego rozpatrzenia przez Parlament Europejski i Radę.

*Artykuł 13*

**Komitet**

1. Komisję wspomaga komitet powołany na mocy art. 12 dyrektywy 96/62/WE, zwany dalej „Komitetem”

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu, zastosowanie ma art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

3. Komitet uchwala swój regulamin wewnętrzny.

*Artykuł 14*

**Kary**

Państwa Członkowskie ustalają kary za naruszanie przepisów krajowych, przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

*Artykuł 15*

**Transpozycja**

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 27 listopada 2002 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

▼B

*Artykuł 16*

**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

*Artykuł 17*

**Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼M1

*ZAŁĄCZNIK I*

**Krajowe poziomy emisji dla $SO_2$, $NO_x$, LZO i $NH_3$, które mają zostać osiągnięte do 2010 r. (1)**

| Kraj | $SO_2$ kilotony | $NO_x$ kilotony | LZO kilotony | $NH_3$ kilotony |
|---|---|---|---|---|
| Belgia | 99 | 176 | 139 | 74 |
| Bułgaria (2) | 836 | 247 | 175 | 108 |
| Republika Czeska | 265 | 286 | 220 | 80 |
| Dania | 55 | 127 | 85 | 69 |
| Niemcy | 520 | 1 051 | 995 | 550 |
| Estonia | 100 | 60 | 49 | 29 |
| Grecja | 523 | 344 | 261 | 73 |
| Hiszpania | 746 | 847 | 662 | 353 |
| Francja | 375 | 810 | 1 050 | 780 |
| Irlandia | 42 | 65 | 55 | 116 |
| Włochy | 475 | 990 | 1 159 | 419 |
| Cypr | 39 | 23 | 14 | 09 |
| Łotwa | 101 | 61 | 136 | 44 |
| Litwa | 145 | 110 | 92 | 84 |
| Luksemburg | 4 | 11 | 9 | 7 |
| Węgry | 500 | 198 | 137 | 90 |
| Malta | 9 | 8 | 12 | 3 |
| Niderlandy | 50 | 260 | 185 | 128 |
| Austria | 39 | 103 | 159 | 66 |
| Polska | 1 397 | 879 | 800 | 468 |
| Portugalia | 160 | 250 | 180 | 90 |
| Rumunia (2) | 918 | 437 | 523 | 210 |
| Słowenia | 27 | 45 | 40 | 20 |
| Słowacja | 110 | 130 | 140 | 39 |
| Finlandia | 110 | 170 | 130 | 31 |
| Szwecja | 67 | 148 | 241 | 57 |
| Zjednoczone Królestwo | 585 | 1 167 | 1 200 | 297 |
| WE 27 | 8 297 | 9 003 | 8 848 | 4 294 |

(1) Powyższe krajowe poziomy emisji ustalono w celu ogólnego osiągnięcia przejściowych celów ekologicznych wyznaczonych w art. 5. Oczekuje się, iż osiągnięcie tych celów doprowadzi do zmniejszenia eutrofizacji gleby w takim stopniu, iż na obszarze Wspólnoty, gdzie składowanie azotu pochodzącego z substancji odżywczych przekracza ładunki krytyczne, zmniejszy się o ok. 30 % w porównaniu z sytuacją w 1990 r.

(2) Powyższe krajowe poziomy emisji są tymczasowe i pozostają bez uszczerbku dla ich przeglądu zgodnie z art. 10 niniejszej dyrektywy, który ma zostać zakończony w 2008 r.

▼B

*ZAŁĄCZNIK II*

**Poziomy emisji dla $SO_2$, $NO_x$ i LZO (w tysiącach ton)**

▼M1

| | $SO_2$ Kilotony | $NO_x$ Kilotony | LZO Kilotony |
|---|---|---|---|
| WE 27 ([1]) | 7 832 | 8 180 | 7 585 |

([1]) Powyższe krajowe poziomy emisji są tymczasowe i pozostają bez uszczerbku dla ich przeglądu zgodnie z art. 10 niniejszej dyrektywy, który ma zostać zakończony w 2008 r.

▼B

Powyższe poziomy emisji ustalono w celu osiągnięcia przejściowych celów ekologicznych określonych w art. 5 przez Wspólnotę jako całość do 2010 r.

▼B

*ZAŁĄCZNIK III*

**Metodologia sporządzania inwentaryzacji i prognoz emisji**

Państwa Członkowskie sporządzą inwentaryzacje i prognozy emisji przy zastosowaniu metodologii uzgodnionej w Konwencji o Transgranicznym Zanieczyszczaniu Powietrza na Dalekie Odległości i przy zastosowaniu wspólnego przewodnika EMEP/CORINAIR (*) przy sporządzaniu tych inwentaryzacji i prognoz

(*) Inwentaryzacja emisji do powietrza wykonywana przez Europejską Agencję Ochrony Środowiska.